

I

Jiří Adam z Dobronína přebrodil Ohři u Vojkovic a podél potoka Bystřice pokračoval uzounkou stezkou po úpatí zalesněného kopce do Ostrova. Byl mrzutý, protože to byla cesta mizerná, i když se vojkovický rychtář zapřísahal, že je nejkratší a určitě nejlepší. Jenže byla tak křivolaká, že musel jet opatrně, a pomalu se stmívalo. Nakonec raději sesedl a koně vedl za otěže.

Do Ostrova dorazil za tmy. Městská brána byla zavřená, a i když strážnému vysvětlil, že je královským písařem, nepohnul ho k tomu, aby otevřel boční fortnu a vpustil jej do města. Naštěstí mu biřic poradil zájezdní hostinec před hradbami, kde může přenocovat.

Hostinec se jmenoval U Dvou medvědů a podle strážného u brány to byl výtečný podnik. Ve skutečnosti se jednalo o mizernou špeluňku, kterou vlastnil jeho švagr.

Šenkýř si řekl za přenocování tři stříbrňáky. To bylo podle Jiřího Adama z Dobronína nehorázné a šenk opustil. I když by mu ubytování zaplatila Královská komora, nemínil zbytečně utrácet. Nebylo to tak dávno, kdy skončil svá univerzitní studia, a dobře věděl, co je to mít prázdný měsíc.

Nesmírně si vážil toho, že mohl nastoupit do úřadu jako mladší písař, a nemínil tuhle pocitu pokazit nějakou

nerozvážností. Cesta sem na sever byla jeho prvním úkolem, který od královského podkomořího dostal. A hodlal se osvědčit. Po všech stránkách. Doufal, že si nadřizení všimnou, že zbytečně neutráci, na rozdíl od jeho starších kolegů.

„Jde to snad z tvou kapsy?“ posmíval se jeho šetrností písař Tomáš, který pracoval ve skriptoriu u vedlejšího pulpitu. Byl starší a rád si přihnul.

Jiří Adam z Dobronína byl středně vysoký štíhlý mládenec, měl hladce oholené tváře a krátce střižené tmavé vlasy. Vypadal spíše jako potulný kněz než rytíř, navzdory rapíru, který se mu houpal u pasu. Ve tváři měl jemné rysy, klidné oči, měkký hlas a nevýbojně vystupování. Ale jen ten, kdo ho dobře znal, věděl, jak tohle zdání klame. Nikdy si nenechal nic líbit a s rapírem v ruce dokázal porazit i nejlepší šermíře. V časech studií se spolu s přáteli účastnil mnoha bitek, z nichž si sice šrámy odnesl, ale podstatně více ran rozdal. Byl vždycy tvrdohlavý a nerad poslouchal hlupáky. Mistr, u něhož ve škole skládal závěrečnou bakalářskou zkoušku, mu prorokoval, že to bude mít se svou povahou v Královské komoře hodně těžké.

Jiří Adam z Dobronína opustil hostinec a zmizel mezi nízkými domky předměstí. Za sebou ještě slyšel doznívat šenkýřovo spílání. Byla už noc a okna většiny stavení potemněla. Uvažoval, zda by někde přece jen nemohl požádat o přístřeší, ale nakonec si řekl, že přespí ve stohu. Byl konec léta, nebe jasné a noc rozhodně nijak chladná. Když jako student putoval od univerzity k univerzitě, také spával venku.